

LBRIS

We know
books

STEPHANIE ARCHER

*Lectii de
seductie*

Traducere din limba engleză
OANA BARBU

LITERA
București

CAPITOLUL 1

Hayden

– Nu te mai holba la Darcy! spune Jordan în timp ce îmi înlocuiește paharul gol cu încă o bere.

Îmi iau privirea de la locul unde, la trei mese distanță, prietena și colega mea de apartament este la o întâlnire cu un tip a cărui privire se tot îndreaptă spre sânii ei.

– Nu mă holbez.

Privirea mi se întoarce spre părul lui Darcy, blond-deschis și strălucitor în lumina slabă a barului. Este prima ei întâlnire după ce a rupt logodna cu prietenul meu cel mai bun, Kit. Stă cu spatetele la mine, așa că nu-i pot vedea expresia.

– Ce părere ai despre el? o întreb pe Jordan. Nu cred că a râs nici măcar o dată.

Partenerul lui Darcy este cel care întreține conversația.

Jordan își dă ochii peste cap.

– E în regulă.

– Știu că e bine.

Ca barmaniță în vârstă de aproape 30 de ani și proprietară a barului Filthy Flamingo, pe care îl frecventăm după meciurile echipei Vancouver Storm, Jordan are destulă experiență în ceea ce privește întâlnirile dezastruoase.

Dar la o întâlnire Darcy ar trebui să se descurce foarte bine. Tipul ăsta ar trebui să îi cadă la picioare, făcând totul pentru

a primi atenția ei. Darcy Andersen are tot ce vrei. Este inteligentă, amuzantă și superbă, cu păr frumos, blond-deschis, ochi verzi ca marea și un nas adorabil, ușor în vânt. Și este cel mai mare fan al seriei de romane fantasy *The Northern Sword* – așa ne-am cunoscut acum opt ani, când m-am așezat lângă ea, în primul an de engleză la universitate, pentru că purta un tricou cu seria de cărți.

Atrage atenția într-o clipă.

Nu că mi-ar păsa. E plăcut să o am doar pentru mine după ce a locuit în Calgary cu Kit timp de patru ani – asta e tot.

Jordan ridică din sprâncene.

– Și de ce stai aici ca un tată foarte protector?

Simt un gol în stomac, dar îi zâmbesc leneș și încrezător.

– Ce, nu pot să beau ceva de unul singur?

– Nu ești niciodată singur, petrecărețule!

Pufnesc și râd forțat. Știam că ar fi trebuit să mergem în altă parte.

În echipa de hochei Vancouver Storm, eu sunt sufletul petrecerii. Cel amuzant, care îi adună pe toți la Filthy Flamingo după meciuri. Preferăm să ne petrecem timpul în barul ăsta mic și învechit, cu afișe ale formațiilor, bere ieftină și luminițe agățate în tavan. Rareori suntem recunoscuți aici, iar dacă ne recunosc alți clienți, nu ar îndrăzni să spună nimic în fața lui Jordan.

Totuși, Darcy voia să vină aici.

– I-am spus lui Kit că voi avea grijă de ea după ce se vor despărți. Îmi frec ceafa. După ce am jucat hochei împreună de când eram adolescenți, tipul e cel mai apropiat prieten al meu, chiar dacă acum jucăm pentru echipe diferite din NHL. Iar ea a avut emoții în seara asta, așa că m-am oferit să stau la câteva mese distanță pentru a o susține.

– Pentru a o susține.

– Da. În caz că se întâmplă ceva. Par defensiv, așa că zâmbesc iar încrezut: Pot fi foarte intimidant.

Ca apărător, sunt un tip masiv. Lucrez cu unii dintre cei mai buni instructori de sport, dieteticieni și antrenori din sportul profesionist, iar asta se vede.

– Da. Pufnește plictisită. Bine, ești înfricoșător.

Îi zâmbesc fermecător, dar privirea mi se întoarce spre Darcy.

– Du-te să vezi despre ce vorbesc!

– Owens, las-o în pace!

Îmi ridic mâinile în semn de capitulare.

– Promit să intervin doar dacă dă ea semnalul!

„Lasă-ți suportul pentru pahar să cadă pe jos – i-am spus mai devreme lui Darcy, făcând-o să râdă –, iar eu o să te sun, inventând o problemă urgentă.“

Jordan clatină din cap, dar zâmbește ironic.

– Sunteți ridicoli amândoi.

Se îndreaptă înapoi spre bar, iar privirea mea alunecă din nou spre Darcy.

Își trage mâneca. Se foiește pe scaun. Se uită peste umăr.

Mă opresc cu berea pe jumătate ridicată spre gură.

El spune ceva care îi face umerii să i se strângă de tensiune. Sunt din nou în alertă maximă, dorindu-mi să pot citi pe buze, când suportul pentru pahar zboară de pe masă și lovește podeaua. Zâmbesc și îmi apropii telefonul de ureche când sună.

– Alo? răspunde ea, părând îngrijorată.

– Bla-bla, scuze!

Ea oftează, iar eu rânjesc și mai tare în spatele ei.

– Oh, Doamne! Ce? Ești bine?

– Mai am o jumătate de procent din baterie și am ales să te sun pe tine în loc să sun la 911. Mi se umflă pieptul, parcă scoțând scânteii. Zâmbesc ca un prost: Aș putea să mă cațăr pe partea laterală a clădirii, dar acesta este un penthouse și sunt gol.

– Ai fost lovit de o mașină?

O aud cum încearcă să nu râdă.

– Da. Gol. Făceam pe grozavul și șoferul a fost distras. Am provocat un carambol de zece mașini.

– Și ești în spital?

– Da și toți se tot holbează la mușchii mei. Oftez. Mă fac să mă simt un obiect, ca o bucată de carne. Nu știu cum voi trece prin asta fără tine.

De la trei mese distanță, simt cum își dă ochii peste cap. Nu sunt deloc timid. Își duce mâna la gură, încercând să mascheze râsul cu o tuse bruscă.

– Bietul de tine! Pare înfricoșător. O să vin acolo. Hayden?

– Da, Darce?

– Nu plânge! O să fie bine.

Ea închide, iar eu chicotesc.

Vezi, *astfel* de lucruri ar trebui să facem. Nu să meargă la o întâlnire cu un tip care nu contenește să saliveze la sânii ei.

– Gol pe terasă? Darcy se așază la masă vizavi de mine, la vreo treizeci de secunde după ce a trecut pe acolo cu tipul. Serios?

Zâmbetul meu seducător se lărgește.

– Există un motiv pentru care țin o cheie acolo.

Își dă ochii peste cap, dar zâmbește.

– Cred că nu este Făt-Frumos dacă ai avut nevoie de un apel de urgență.

– Nici pe departe. Ea își sprijină fruntea în palme. A fost un dezastru.

Nu ar trebui să fiu atât de fericit să aud asta.

– Îmi pare rău.

– A spus așa: „Provin dintr-o familie mare și facem copii mari, cu capete mari“. Mă surprinde râzând și mă privește dur, deși îi tremură gura. Nu mai râde!

– Ce? Te avertizează din timp.

Oftează.

– Tot vorbea despre viitoarea *lui* nuntă și despre faptul că mama lui a plănuțit totul. Fața ei drăguță se strâmbă. Și apoi a vrut să mă sărute afară.

Zâmbetul meu dispare.

– Și ai făcut-o?

E fosta iubită a lui Kit. Nu mă pot uita la ea – în plus, poate lua propriile decizii –, dar când mă gândesc la mâinile unui tip pe trupul ei, îmi vine să sparg ceva.

– Bineînțeles că nu. Expresia ei devine îngrozită. Am mințit și am spus că am un fel de răceală cu o formă de herpes, așa că nu ar trebui să o facem.

Ușurat, râd în pahar.

– Va trebui să țin minte asta.

– De parcă ai avea vreodată nevoie de ea cu parada de top-mo-dele cu care te întâlnești.

Mă strâmb.

– Trei. Nu o paradă.

Pufnește nefericită. Ochii ei zăbovesc pe podea, părând întristată.

– Ce s-a întâmplat?

Clatină din cap, clipind.

– Nimic.

– Darce, spun.

Ochii ei se întâlnesc cu ai mei, iar ea își trage buza inferioară plină între dinți.

– Am crezut că o întâlnire va fi distractivă, dar a fost oribil.

Voia toate lucrurile pe care eu nu le vreau.

A naibii inimă! Nu suport s-o văd așa.

– Care e graba, până la urmă? A trecut doar o lună.

– Graba e că am irosit...

Se oprește, ochii ei devenind precauți.

– Ce ai irosit? Timp? Ai irosit timp?

Au fost împreună timp de opt ani.

– Nimic. Clatină din cap. O iau de la capăt aici, în Vancouver. Oraș nou, echipă nouă la serviciu, apartament nou imediat ce găsesc unul.

– Un apartament nou? O privesc mirat. Locuiești cu mine.

– Nu, sunt *cazată* la tine. Nu pot sta acolo.

– Sigur că poți.

Îmi aruncă o privire goală.

– Hayden. Nu-mi pot permite locul ăla.

– Nu am discutat despre chirie.

Și nu accept nici un ban de la ea. Are o slujbă bună, dar având în vedere cât câștig eu și cât de distractiv este să locuim împreună, mă simt ca și cum mi-ar face o favoare.

Își lasă capul pe spate, exasperată.

– Nu începe!

– Spuneam și eu. Fac milioane de dolari pe an. Îi zâmbesc cu infatuare. Nu am nevoie de banii tăi de contabil plictisit.

Clatină din cap, dar râde.

– Doamne, ce ego ai! Poate că ai nevoie de mine pentru a-ți ține în frâu.

– Mi-ar plăcea.

– Oricum – ea mă dă laoparte –, pe lângă toate astea, am un nou statut. Singură, îngaimă ultimul cuvânt, trecându-și o mână peste stomac de parcă ar fi emoționată.

Despărțirea dintre ea și Kit nu e treaba mea, dar când m-a sunat să-mi dea vestea, era încă atât de supărată, iar eu...

Eu nu am putut să nu fac nimic. E Darcy. Și ea e prietena mea. S-o înveslesc și să-i distrag atenția, asta e datoria mea.

– Nu trebuie să ieși deja la întâlniri. Îmi strâng paharul mai tare – ar trebui să stea cu mine. Doar distrează-te!

– Da. Ochii i se aprind și face un gest către mine. Distracție. Exact. Am stat pe canapea plângându-mi de milă o lună după despărțire – înghite în sec –, deși eram gata să mă despart de el de mult timp.

Mă forțez să nu reacționez.

– Nu știam asta.

Nici măcar nu știu exact de ce s-au despărțit. Nu a vrut să vorbească despre asta, așa că nu am insistat. Când va fi pregătită, îmi va spune.

Totuși, mă omoară curiozitatea. Oare a făcut el ceva? Întotdeauna au părut atât de fericiți împreună!

– Tipul din seara asta era gata să mă prezinte familiei sale extinse, continuă ea. Voia lebede la nuntă, Hayden. Se uită fix la mine, iar eu tremur de râs. Lebede și cai. Avea totul plănuțit. Voia doar să strecoare pe cineva acolo. Dezgustată, face o grimasă.

Vreau doar ceva amuzant care să-mi mai alunge gândurile. Unde sunt tipii ăia?

Îi fac cu ochiul.

– Chiar aici, iubito!

Pufnește.

– Doamne! Practic, tu ești liderul lor. Du-mă la ei!

Ar trebui să fiu obișnuit cu asta, dar etichetarea asta mă deranjează, mai ales când o face ea.

Nu am vrut niciodată să am această reputație. Pur și simplu, nu am întâlnit niciodată o femeie care să mă facă să fiu interesat de ceva pe termen lung. Dacă detectez vreun interes pentru un angajament, nu o invit în oraș. Nu induc pe nimeni în eroare și nu dau speranțe, dar întotdeauna mă asigur că toată lumea se simte bine.

Sunt un tip arătos, cu un abdomen cu pătrățele și ofer o partidă de sex foarte-foarte bună, dar nu pretind că sunt mai mult de atât.

– Stai puțin! Mijește ochii. Tu ieși la întâlniri, dar nu te atașezi niciodată.

Îi arunc o privire mirată peste marginea paharului.

– Așa, și?

– Întotdeauna te distrezi. Te pricepi de minune la treaba asta cu întâlnirile și ai avut ani de practică. Probabil ai fost la sute de întâlniri.

– Unde vrei să ajungi cu asta?

Oriunde ar vrea să ajungă, nu-mi place.

Zâmbește, iar ochii îi strălucesc de interes.

– Vreau să fiu ca tine.

– Devastator de chipeș?

Zâmbește mai larg.

– Nu, un seducător. Hayden, vreau să mă înveți să fiu seducătoare!

CAPITOLUL 2

Darcy

Zâmbetul lui Hayden dispare de parcă ar fi ultimul lucru pe care se aștepta să-l spun.

– Vreau să fi îndrumătorul meu.

Nu știu de ce nu mi-am dat seama până acum. Hayden Owens – extraordinar de chipeș, vedetă de hochei, bogat, sufletul petrecerii, o persoană incredibil de adorabilă și cel mai mare seducător pe care îl cunosc. În fiecare săptămână, iese cu altă fată.

Hayden are viața pe care mi-o doresc – distracție pură și nici un angajament – și întotdeauna deține controlul. Nimeni nu-l copleșește. Nimeni nu ia decizii pentru el.

După relația cu Kit, m-am săturat să fiu un accesoriu în viața unui tip.

Îi zâmbesc mai larg lui Hayden, iar el pare speriat.

– În toți anii în care am fost împreună, eu și Kit nu am ieșit la o întâlnire adevărată. Am mers la o petrecere și apoi am fost împreună. Petrecerea de hochei.

Era vinerea din prima săptămână la universitate, prima săptămână în care eu și Hayden ne-am cunoscut la ora de engleză.

El clipește, se încruntă și se uită în altă parte.

– Mda. Îmi amintesc.

– Logic. Ai fost acolo.

După ce am vorbit pe chat toată săptămâna înainte de ore, am crezut că Hayden avea să mă invite în oraș... Acum nu e momentul să mă gândesc la asta, așa că alung gândul.

E cu mult peste nivelul meu. Se întâlnește cu top-modele, actrițe și influenceri, iar fiecare dintre ele este înaltă, cu părul negru și sâni uriași. Nu seamănă deloc cu mine – scundă, păr și ochi deschiși la culoare și complet lipsită de forme.

Nu că mi-ar păsa. Suntem prieteni.

– Nu am flirtat niciodată cu un băiat, continui. Nu am invitat niciodată un tip în oraș. Nici măcar nu am ieșit în oraș de Ziua Îndrăgostiților și nu am primit flori.

Încerc să trec peste asta, să merg mai departe și să nu mă mai gândesc la Kit, dar cu cât trece mai mult de la despărțire, cu atât devin mai furioasă. După ce am încercat să mă despart de el în decembrie, Kit mi-a cerut să așteptăm până după sărbători. Avea jocuri importante la care să se concentreze, îmi zicea.

Dar în ajunul Anului Nou, în fața tuturor coechipierilor săi din Calgary și a coechipierilor lui Hayden din Vancouver, Kit m-a cerut în căsătorie.

Cine *face* asta?

Am înghețat. Nu am vrut să-l fac de râs, așa că am spus da, iar în dimineața următoare am rupt relația cu adevărat.

Îngrijorarea pâlpâie în privirea lui Hayden.

– Nu te-a scos niciodată la o întâlnire adevărată?

Îmi mușc buza superioară, nedorind să spun adevărul. Ei doi sunt cei mai buni prieteni și nu vreau să îl fac pe Hayden să simtă că trebuie să aleagă între noi, așa că trec peste detaliile despărțirii.

De cealaltă parte a mesei, mă privește cu atenție.

– Pai... Eram la școală, deci eram falți și ocupați cu învățatul și hocheiul. Dacă ne îmbrăcam elegant, o făceam pentru evenimente legate de hochei.

Frumoșii lui ochi albaștri se opresc asupra mea, iar maxilarul i se încleștează.

– De ce nu ai spus nimic?

– Acum nu mai contează.